

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Pecinovsky_Josef-Sverazna_historie_dobyti_planety_Neptun.PDB

PDB Name: Svérázná historie dobytí planet
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 2.2.2003
Modification Date: 2.2.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Svérázná historie dobytí planety Neptun

Josef Pecinovský

Zveřejněno se souhlasem českého magazínu o sci-fi a fantasy Ikarie
<http://www.ikarie.cz>

První člověk, který přistál na planetě Neptun, se jmenoval Michal Novák. To je ostatně fakt všeobecně známý a ani učebnice s ním povětšinou nepolemizují, snad až na malé details, kdy kupříkladu panamská příručka Dějiny dobývání kosmu pro 3. ročník církevních škol označuje hrdinu jménem Nichal Movák. Pouze čínské oficiální struktury se s tímto nehodlají smířit a dodnes i na půdě OSN prosazují dogma, že prvním, kdo na této planetě rozvinul ideje velkého Maa, musel nutně být občan říše Středu, jehož jméno (zde necitované) má k dnešnímu dni ne méně než dvacet šest variant. Ostatně jak dětem v panamských džunglích, tak i ostatnímu obyvatelstvu (vyjma čínských představitelů) je jméno pokořitele Neptunu celkem lhostejné. Ve Sluneční soustavě se proměňuje přinejmenším padesát koulí o různém stupni šišatosti, a na každé z nich musel nutně stanout někdo jako první. Památovat si všechna ta nejrozmanitější jména je i pro skutečné znalce těžko rozlousknutelným oříškem, tím spíš, že případ Neptunu není ojedinělý; zhruba na dvacet měsíců a planetkách je prioritou přistání sporná a soudy v mnoha případech dosud nerozhodly, byť se četné procesy táhnou i sedmdesát let.

S postavou našeho velikána se můžeme především seznámit v Encyklopedii kosmonautiky a pak v Dolních Jistebnicích, hrdinově rodišti. Na návsi, v nevelké vzdálenosti od rybníka Puškvorce, těhotném i za noci skřehotem pochybného druhu žab, lze spatřit nadživotní Michalův pomník s pravou paží vytrvale směřující na to místo hvězdné oblohy, kde lze jen tušit nesmírně vzdálenou planetu, kdysi dějiště hrdinného eposu. K četným námitkám pohoršených turistů bylo často nutno vysvětlovat, že socha nesymbolizuje škrábání hrdiny na společensky nepřijatelných místech, nýbrž jen potvrzuje zákony nebeské mechaniky i ve chvílích, kdy je osmá planeta ukryta hluboko pod obzorem. Nutno dodat, že z iniciativy Občanského fóra v Dolních Jistebnicích na základě stížností pohoršených občanů je vypsána dobročinná sbírka na pořízení mamutiho Kardanova závěsu s kontinuálním gyroskopem, kterého zařízení zajistí, aby hrdinův postoj byl vždy důstojný, to jest s paží vztyčenou vzhůru. Otázkou je, jak bude na cizinecký ruch působit socha stojící, kupříkladu, vzhůru nohama.

Portrét Michala Nováka je znám z čítanek. Snad každý z nás si ještě vzpomene na hranatou tvář s ostře řezanými rysy poněkud změkčenými huňatým knírem a očima hledícíma do kosmických dálek. Z pohledu číší nezdolnost ducha, z postoje cílevědomost a odvaha. V podobných intencích je rovněž líčena jeho povaha. Máme zde před sebou skutečný vzor ctnosti, čestnosti, pravdomluvnosti, obětavosti, důstojnosti, mravnosti, přímosti i pracovní iniciativy. S tímto neradno polemizovat. Ze zasvěcených kruhů se však rovněž dovídáme, že mívá chronický strach z pavouků, nesnášel skřípění kosmického prachu na plášti lodi, zbožňoval Starou mysliveckou a nenáviděl fyziky, neboť fyzikář v jistebnické trojtřídce, jehož jméno už zhaslo v prachu mezihvězdných cest, nechal milého Michala dvakrát opakovat šestý postupný ročník. Rovněž pak není známo, kolik diplomatické iniciativy bylo třeba vyvinout, aby byl ututlán skandál způsobený tím, že Michal zjistil pravé povolání závozníka, jenž mu byl přidělen na palubu Ježdíka. Závozník, kdysi nukleární fyzik, se musel na dvě třetiny letu zabarikádovat na toaletě a tam čelit tvrdým projevům agresivity ze strany pilota.

V té době měl již Michal v Transgalaktu vybudováno solidní postavení a jeho člun Ježdík byl vždy v prvotřídním technickém stavu, a proto se za Michala postavila i odborová organizace. Ne nezajímavý je rovněž fakt, že Michal svůj závod o Neptun vyhrál právě popřením několika fyzikálních zákonů a dodnes mají vědci problém, jak si jeho svérázný způsob cestování vysvětlit.

Krom toho pak Michal neměl v oblíbě krasavce. Knír si nechal narůst proto, aby poněkud zamaskoval svůj mímě řečeno nepříliš estetický předkus. Neměl rád, když před ním přišla řeč na zrakové vady či dokonce brýle. Nosil totiž

kontaktní čočky a zakládal si na tom, že o jeho krátkozrakosti nikdo nic neví, ač to bylo veřejným tajemstvím, o němž si špitálo i osazenstvo hampejzů v Mars-City, kde Michal býval pravidelným zákazníkem. Pověstná pak je historka o dodávce zboží na Titan, kdy se Michalovi během letu podařilo utopit obě čočky ve sprše. Loď pak na přistání navedl náhodný pasažér, či spíše raketostopař, kterého Michal náhodou sebral na Ganymedu. Michal, z principu nedůvěřující elektronickým strojům, zásadně opovrhoval těmito vymoženostmi civilizace a v kosmu se řídil výhradně intuicí a selskými počty, jež neměly s matematikou nic společného. Jen zřídka se však stávalo, že kupříkladu místo na Venuši přilétl na Merkur či si spletl Evropu s Mimasem.

O způsobu lékařských prohlídek kosmických pilotů a v testech způsobilosti z oné doby si nemůžeme dělat žádné iluze. Michal byl krom toho skutečným dítětem štěstí, zejména proto, že se dokázal včas zabydlit v loži manželky šéflékaře Transgalaktu a ta pak nad ním dlouhá léta držela ochrannou ruku a šéflékař neměl sebemenší naději na věci něco změnit. Ona korpulentní dáma vládla zdravotnickému personálu železnou rukou a o parozích, díky jimž přišel hlavní lékař o schopnost cestovat kosmem (neprošel dvířky rakety), se málem psalo i v novinách. Šišlající a poloslepý Michal, neschopný vytýčit dráhu letu ze Země na Měsíc, byl v té době v Transgalaktu nejpopulárnějším pilotem mezi Merkurem a Saturnem.

A tu přišel šok.

Světlo světa spatřil přesný a konkrétní plán dosažení Neptunu, jediné planety, na níž zatím člověk nepřistál. S plánem se ohlásil jakýsi neznámý Candy Tabs, ale jeho projekt, který v několika minutách oblétl celý svět, se stal senzací číslo jedna. A svět potřeboval senzaci, protože delší dobu se vlastně už vůbec nic nestalo. Po dobu nejméně pěti let nedošlo k jediné revoluci, jedinému povstání, které by stálo za to, noviny nemohly psát o nepokojích, nikdo neobjevil novou planetu, nikdo neztroskotal natolik závažně, aby o tom bylo třeba informovat déle než dva dny. Kampaň, kterou Candy Tabs rozpoutal, byla naplánována chladnokrevně a dopracována do nejmenších podrobností. Candy Tabs se během jediného dne stal nejslavnější osobností všeho lidstva, jeho portrét oblétl třikrát Sluneční soustavu. Během čtyř hodin byl rozebrán miliardový náklad plánu nejspolehlivější jízdy kosmem. Všechny světové deníky přinášely ty nejintimnější podrobnosti ze života nového hrdiny a bylo zjevné, že novináři nemuseli ani hnout prstem, aby je získali. Nutno ovšem dodat, že ani ty nejintimnější detaily nikoho nepohoršily a samotného hrdinu ukázaly z té nejlidštější stránky. O tom, že portrét Candy Tabse je idealizován, se už tolik nepsalo, ale zkušený hollywoodský maskér dostal solidně zapláceno.

Snad všichni obyvatelé naší soustavy tehdy podlehl euforii a přáli si, aby tato téměř poslední výspa Sluneční soustavy byla dobyta právě tímto hrdinou, jenž se kromě skvělých morálních vlastností jevil být nanejvýš pohledným krasavcem.

Jediný, koho to všechno příšerně dožralo, byl právě Michal Novák. Vlekl se v té době s velkým návěsem z Titanu na Mars, nikdo už neví, co vlastně vzal, protože o dalším osudu nákladu není nic známo, a informace o plánu Candy Tabse zasáhla Michala na nejcitlivějších místech. Podrbal se na nich, ale protože svrbění neustalo, dopídl se poznání, že pokud teď nechytí svou životní šanci za pačesy, nemá se v budoucnosti už čím proslavit. Rozhodl se v několika minutách. Během půl hodiny odpojil mimořádně hmotný náklad a ponechal jej vlastnímu osudu, nato nasměroval špič vlastní lodi právě tam, co Candy Tabs.

K tomu nutno dodat, že ve chvíli, kdy Candy Tabs oznamoval světu své velkolepé záměry, jeho elegantní člun Maraton již dávno opustil rodný přístav na oběžné dráze kolem Měsíce. Cestu měl před sebou vymetenou vysavačem, v ideální pozici se nacházel jak Jupiter, tak i Saturn, jejichž schopností gravitačního praku hodlal efektně využít. Michal naproti tomu se placatil právě na opačné straně systému; vždyť z místa, kde se nalézal, nebylo možné Neptun vůbec zahlédnout, a takové pozici, kterou osmá planeta zaujímal ve vztahu ke Slunci, se zpravidla říká konjunkce.

Michal Novák přesto vyslal z paluby svého člunu krátký radiogram:

"Candy Tabs, paluba lodi Maraton.

Humor tě přejde, příteli. Připouštím, že cíle dosáhneš, ale až jako druhý. Michal Novák, paluba lodi Ježdík."

Candy Tabs po obdržení telegramu propadl v záchvat srdečného smíchu. Pak nelenil a deseti nejvýznamnějším astronomům a operátorům kosmodromu položil jedinou otázku:

"Může být Michal Novák, pilot Transgalaktu, se svým vrakem u cíle dřív než já?"

Po dvou hodinách dostal deset odpovědí, jež se vzácně shodovaly co do lakonického pojetí i obsahu:

"Ne."

Logika odborníků měla reálné podklady. Se zásobou paliva, s níž se mohl dokodrcat nanejvýš tak do kráteru Tycho, s lodí, která patřila nejspíš do starého železa, s napůl ucpanými tryskami a odpojeným palubním mozkem, se zásobou

potravin na necelé dva měsíce a pilotem, který neumí navigovat, muselo každému připadat Michalovo počínání jako hospodské vytahování. Necelou hodinu poté Transgalakt vypověděl pilotu Novákovi smlouvu a nařídil mu, aby se s Ježdíkem okamžitě vydal do mateřského přístavu. Nad Michalem navíc visela hrozba žaloby na náhradu škody za ztracený náklad - koordináty dráhy ztraceného návěsu nebyl schopen vypočítat ani ten nejdokonalejší umělý mozek. Michal Novák reagoval na telegram zaslaný mu Transgalaktem velmi stručně a jadrně. Originální text jeho odpovědi se nezachoval, i ve vyšších kruzích se však traduje, že vyzval ředitele k fyzicky nemožnému a silně ponižujícímu úkonu.

Pochopitelně dnes už nikdo nemůže přesně rekonstruovat pohyb Ježdíka v kosmickém prostoru, zejména proto, že je sice znám okamžik, kdy loď prudce změnila svou dráhu, nikoli však místo, kde se tak stalo. Pokud bychom měli věřit Novákovým podkladům, museli bychom vzít za své tvrzení, že loď, dosud se pohybující rychlostí ne nižší než padesát kilometrů za vteřinu, změnila na necelém půlkilometru směr přinejmenším o sto dvacet stupňů, přičemž rychlost zůstala prakticky konstantní.

Pozemští pozorovatelé zaměřili Ježdíka asi po dvaceti hodinách. Popravdě řečeno učinili tak zejména proto, že v té době nebylo na obloze nic zajímavého k pozorování. Když poznali, že Michalovo snažení se skutečně musí minout účinkem, přestali se o něj zajímat. Trvalo dalších dvacet čtyři hodin, než se zájem definitivně obrátil tam, kde se skutečně začalo něco dít. Může za to jistý mladý astronom Zane Reymund, který pustil do světa zprávu po všech stránkách připomínající pravou novinářskou kachnu:

"Ježdík se pohybuje rychlostí sto deset kilometrů za vteřinu. Po dokonalé přímce."

Informaci o rychlosti byli odborníci schopni jakž takž strávit. Druhý údaj nikoli. Je totiž všeobecně známo, že po přímce se v kosmu nemůže pohybovat vůbec nic. Ani nejpitoměší meteoroid. Zane Reymund byl prohlášen na diletanta, sklídl výsměch denního i večerního tisku. Nočníky se mu pak omluvily, protože správnost pozorování potvrdily četné stanice jak na Zemi, tak mimo ni. Přímka, po níž se Ježdík pohyboval, byla jako vystřižená z učebnice matematiky. Snad jen Candy Tabs reagoval na tyto zprávy s ledovým klidem a poukázal na blížící se datum prvního dubna.

O den později došel humor i jemu. Výpočty prokázaly, že za současného stavu pohybu Ježdíka bude Novák v prostoru Neptunova systému týž den jako Candy Tabs.

Odtud hrozilo nebezpečí. Candy Tabs byl povoláním novinář a aspiroval na funkci ředitele reklamní agentury. Každý milimetr jeho cesty byl propočten elektronickými mozky. Právě tak mělo být uskutečněno i vlastní přistání na planetě - pozvolný, promyšlený a pečlivě propočítaný sestup z parkovací dráhy. Vloudila se malá chyba - propočty musely být provedeny na Zemi, z čehož vyplynulo devítihodinové zpoždění v toku informací a nejméně devítihodinové čekání na parkovací dráze...

Michal Novák byl pravým kosmickým vlkem, ošlehaným jazyky protuberancí a zakalený vesmírným chladem. V kosmu létal i naslepo, pokud ovšem náhodou neztratil kontaktní čočky. I Candy Tabs si snadno domyslel, že Novák využívá ručního řízení vlastně parkovací dráhu ani nepotřebuje, a že tudíž v tuto chvíli nemá žádnou šanci zvítězit v závodě, o němž vůbec netušil, že to bude závod.

A tak začal Candy Tabs kout pikle.

Informace o zvláštěnostech pohybu Ježdíka jej nezaujaly. Řídící centrum mu muselo tuto problematiku objasnit ne méně než šestkrát, pak byl schopen pochopit rozdíl mezi křivkou a přímkou. Jako památný můžeme registrovat výrok ředitele reklamní agentury, která celý let financovala:

"Bože, co jsme to tam poslali za vola?"

Candy Tabs byl možná tím nejpohotovějším novinářem, který byl k dispozici, i jeho fyzický fond a přitažlivost mohly být na slušné úrovni. Nikoho nenapadlo, že by mohl mít máslo na hlavě a že se mu tam udrží i v beztížném stavu.

Nutno dodat, že Candy Tabs zase nebyl takový blb. Měl jen potíže s matematikou, fyzikou i obdobnými logickými vědami, v čemž se do jisté míry podobal i Michalovi. Jinak byl protřelý životem a mnozí ho měli za starého lišáka. Pozemské středisko poté, co pochopilo, že s matematikou si na něj nepřijde, zkusilo iniciovat jeho počínání ze zcela opačné strany, a tady stačil vskutku jen malý impuls. Candy Tabs se záhy cítil jako ryba ve vodě. Nechal své kolegy vyšťárat v pozemských archívech i ten nejposlednější detail o svém soku, jehož spanilou jízdu sledoval celý svět s nadšením a naproti tomu vědecký svět s mírnými rozpaky, jež se projevovaly od pokrčení rameny přes hlasité nadávky až po likvidaci Einsteinových učebnic a pokusy o sebevraždu.

Kritickou se ukázala otázka: na jakém principu se vlastně Ježdík pohybuje, když, a to bylo zjevné, mu k obdobným manévřům zcela nepochybně už dávno chybí palivo?

K tomu jen trochu na vysvětlenou. V úvodu tohoto vyprávění jsme naznačili, že Michal Novák se řadil mezi darwinisty.

Prvním jeho konkrétním pokusem coby aktivního účastníka tohoto hnutí bylo zasvinění rybníka Puškvorce protivným druhem odporých žab. Po několika dnech nechal starosta Dolních Jistebnic rybník od nečistého druhu vyčistit, ale brzy poté, co se Michal proslavil a prohlásil, že se opět vrací do rodné vísky, nelitoval též starosta z vlastních prostředků nechat vyrobit nové dva tucty geneticky aspoň trochu příbuzných živočichů. Darwinisté, jak známo, objevují a tvoří živočišné druhy zásadně tam, kde by je nikdo jiný nečekal. Je otázkou, jaké boží vnuknutí dává darwinistům tu sílu v několika minutách, hodinách, případně i dnech urychlit vývoj natolik, že ze zcela neživých útvarů vzniknou živočichové nezadávající si originalitou svého pojetí se světem báchovek. Starosta nemohl tušit, že nové žáby nemají s těmi, co vyvinul Michal, pranic společného (zejména surovinový základ), a že Michal Novák ocení jeho snahu památným výrokem:

"Fuj!"

Jako hrdina kosmu si mohl dovolit svůj názor projevit zcela otevřeně.

Candy Tabs se drze napojil na odposlech informací z interiéru Ježdíka, a brzy poté, co mu palubní mozek začal z jistými potížemi tlumočit výroky Michala Nováka, pronesené pražskou češtinou stříhnutou marťanským dialektem, zjistil, že není s to pochopit, co a s kým si to tam jeho konkurent vlastně povídá. Ostatně k dispozici je záznam jedné takové relace. Bohužel, hlas Michala Nováka je téměř zcela překryt skřehotem palubního mozku Maratonu, převádějícím seč mu síly stačily Michalovy výroky do weltu, čímž byl nepochybně dost poničen původní půvabný kolorit svérázného Michalova projevu.

"Vy moji broučkové... Sie mine golden insecta!"

"Natřeme to... Wi colorato das to idioto Cabdy Tabs?"

"Hoši, jen tak dál... Human, log way is to Neptune away."

Po dvou dnech letěla kosmem úzkostlivě šifrovaná zpráva, jež byla určena výhradně uším Candy Tabse. Ne, jeho chleboďárci ho nemínili znepokojovat, potřebovali však doplňující informace právě z paluby Maratonu. Pozemským pozorovatelům totiž na tu dálku připadalo, že Ježdík není na své cestě osamocen. Zdálo se, že je doprovázen přinejmenším dalšími dvěma kosmickými loděmi, přičemž bylo zcela vyloučeno, aby Ježdíka sledoval ztracený náves. Candy Tabs byl Ježdíku mnohem blíže, jeho nabubřelá pýcha mu však zatím nedovolila učinit něco tak ponižujícího jako je vizuální pozorování lodě nezvaného konkurenta. Po obdržení radiogramu a následném pracném dešifrování (musel tak učinit ručně) nezbylo Candy Tabsovi nic jiného, než obrátit smysly jak své, tak i palubních systémů směrem k Ježdíku a zabývat se tímto potenciálním nebezpečím víc, než bylo z hlediska kosmické diplomacie zdrávo. O pár hodin později se vracel k Zemi týměž způsobem šifrovaný telegram, na jehož obsahu si však už dokázala smlsnout řada tiskových agentur - za těch pár hodin už nebyl přísně tajný kód pro čiperné novináře tajemstvím.

Zpráva zněla následovně:

"Kosmická loď Ježdík ve vzdálenosti dvou astronomických jednotek. Letí s vypnutými motory obklopena čtyřmi proudnicovými tělesy připomínajícími nejpiše velryby. Velikost deset až dvanáct metrů, hmotnost neodvoditelná. Tělesa pohybují ploutvemi a zjevně nejsou s Ježdíkem hmotně spojena."

V té době se stával závod nejnepínavější, neboť rychlost Maratonu začínala vzhledem k čím dál obtížnějšímu překonávání gravitačních bariér zvolna klesat, co se však týče Ježdíka, zveřejnil tisk informaci, která většinu fyziků přivedla k absolutní nedůvěře ve vlastní vědu:

"Ježdík se pohybuje rovnoměrně přímočarým pohybem!"

Pohyb rovnoměrně přímočarý je v praxi asi něco takového jako ideální plyn. Učebnice jsou podobnými pojmy přeplněny, aby mohly deprimovat tisícovky bezmocných školáků teoriemi o něčem, co by mohlo být, kdyby... Všechna ona kdyby však v danou chvíli prokazatelně neexistovala, na Ježdíka působilo vše, co jen působit mohlo, včetně gravitace jedné hvězdy a několika planet, odporu vakua, uraganu slunečního větru a dilatace času, ale loď neposlušna přírodních zákonů pokračovala konstantní rychlostí k jedinému cíli.

V porovnání s těmito otřesnými skutečnostmi je přítomnost čtyř záhadných těles poblíž Ježdíka mnohem prozaičtější. Nezapomínejme na darwinistické schopnosti Michala Nováka, který na nejrůznějších exhibicích dokázal svým uměním nadchnout i nejednoho ortodoxního nepřítele tohoto dosud ještě neuznaného uměleckého směru. Jistě pro něj nebylo problémem nechat zmutovat pár asteroidů tak, aby se podobaly kosatkám. Chyběla jim jen ocasní ploutev, v kosmickém vakuu patrně nepodstatná. Sám Novák se o přítomnosti čtyř trabantů nikde nešířil, jistě však bylo, že jen díky jejich pomoci dosáhl Ježdík tak skvělé akcelerace. Tímto se dala zdůvodnit i skutečnost, proč Michal pravidelně vítězil v socialistické soutěži o úsporu paliva - darwinizoval si tu a tam podle potřeby pár meteoroidů a ty jeho loď dovedly tam, kam potřeboval. Že si toho tenkrát nikdo nevšiml, to je nabílední. Proč by se kdo zabýval tím, zda má

tuctová kosmická loď ve vleku nějaký ten balvan, či spíše naopak.

Když se tedy konečně pozornost Candy Tabse obrátila směrem k Ježdíkovi a pýchou téměř puklý novinář rozpoznal jisté jevy, na něž nebyl připraven, jeho pozornost už zůstala trvale soustředěna tímto směrem. O tom, že Michalovi průvodci mají darwinistický původ, nebylo pochyb. Pokud na to nepřišel Candy Tabs sám, jistě mu to pohotově sdělila pozemská základna současně s novým šifrovacím kódem. Krom toho dostal Candy Tabs indiskreci některého podplaceného člena sekty darwinistů několikahodinovou lekci z darwinistiky, načež pochopil, jakým způsobem Michal své oře vlastně ovládá.

A vskutku, ovládat darwinizované asteroidy není žádná hračka. Pozornost pilota musela být nepřetržitě soustředěna na to, aby jejich metamorfóza neskouzla nežádoucím směrem. Kdoví proč mají ve stavu vakua darwinizované předměty tendenci sklouzávat do tvarů, na které jejich tvůrci nikdy ani nepřipadli. Proto Candy Tabs obrátil jako na obrtlíku a zcela změnil svou taktiku vůči sokovi. Především se pokusil o smír jak vizuálním, tak akustickým kontaktem. Michal na tyto snahy reagoval spontánně. Zachoval se zvukový záznam jeho výroku:

"Běž do... Go to kloaka!"

Tu si nechal zcela zákeřně a záměrně Candy Tabs poslat kádrový dotazník Michala Nováka včetně výsledků psychologických testů, jimž se musel ještě zamlada bez kontaktů na vyšších místech Michal podrobit. O morálním profilu kádrováka Transgalaktu si můžeme myslet své. Candy Tabs je chvíli studoval a pak zajásal.

Věru těžko se vžít do postavení Michala Nováka, když tak seděl ve svém pilotním křesle s rukama na pákách a očima vpitýma do obrazovek, s myslí soustředěnou na řízení čtyř bujných ořů, které pro své pohodlí nazýval bolidiči. Naproti tomu věrně můžeme zmapovat Michalovu reakci ve chvíli, kdy zjistil, že od stropu kabiny se spouští přímo do prostoru před jeho očima na téměř neviditelné nitce pavouk.

Nejednalo se zde o žádného křižáka či obyčejného pokoutníka domácího. Zmíněného živočicha by systémový biolog bez problémů zařadil do rodu snovačka, druhu americká. V oboru pavouků silně nevzdělaný Michal přes veškerý tento handicap vmžiku rozpoznal, oč jde, a s výkřikem "Černá vdova!" se uchýlil rychlostí, jež by slušela gazele, do ústraní koupelny, kde se třásl o život ne méně než příštích pět čtvrtí hodiny. Nemusíme jistě zdůrazňovat, že za tu astronomicky dlouhou dobu se jeho stádečko dosud věrných bolidičků rozprchlo do všech kosmických stran. S žádným z nich se už Michal nikdy nestřetl a tím pádem ani nedostal příležitost je oddarwinizovat. Je pravděpodobné, že jeho kobyly dosud žijí kdesi na periférii slunečního systému a svými nekoordinovanými pohyby značně narušují plynulost provozu i na pravidelných zalétaných trasách. Za neprokázanou lze považovat teorii, že kometa Zdobinský, objevivší se před několika lety, je právě jedním z oněch bolidičků, zvolivším si tento svérázný způsob existence.

Ve chvíli, kdy Michal zmizel pod sprchou, se zpožděním daným jen poslušností šíření informací s ohledem na kosmické vzdálenosti, si všichni fyzikové oddychli. Ježdík se opět počal chovat v souladu se zákony nebeské mechaniky a jeho dráha se proměnila v protáhlou parabolu: pohyb sice ještě jevil jisté známky rovnoměrné přímočarosti, ale propočtená i skutečná dráha se sobě začínaly podobat a fyzika se opět stala exaktní vědou. Ač od té doby už uplynula hezká řádka let, nikdo z renomovaných vědců se doposud neodvážil s tímto jevem polemizovat, pokusit se ozřejmit jeho problematiku či dokonce se snažit jej popřít. Nikdo se o něm ani nezmínil. Byť prokazatelně existoval, všichni chodili kolem, jako by se nikdy nic nestalo. Inu, pravda může někdy bolet.

Když se Michal ve svém nouzovém útulku trochu vzpamatoval, pochopil, že právě v této osudové hodině svůj závod o Neptun prohrál. Sebral veškerou odvalu, otevřel dveře na způsob špehýrky a úzkostlivě nahlédl do hlavního koridoru. Nepřítele nikde neviděl, proto se prosmekl směrem ke skladu a oblékl těžký pancéřovaný skafandr určený pro práce na povrchu Jupiteru. Takto zabezpečen se vydal zpět do pilotní kabiny, přemáhaje seč to šlo veškerý přirozený odpor. Stál asi deset minut ve dveřích a, proč to nepřiznat, měl srdce v kalhotách. Zákeřného členovce nikde nezaznamenal, přesto se neodvažoval vstoupit. Trvalo snad půl hodiny, než si dokázal připomenout své zvláštní schopnosti. Když dokázal darwinizovat neživé předměty, nutně musel mít schopnosti i pro opačný postup, jenž však, pochopitelně, byl na provedení mnohem náročnější. Šel se napřed náležitě posilnit. S odklopeným hledím přilby zkonzumoval ne méně než tři sta mililitrů Staré myslivecké, kterou měl před drzími zraky celních orgánů maskovanou v konzervách toniku. Poté se vrátil na své předsunuté stanoviště a soustředil se k největšímu životnímu výkonu. Praskla největší obrazovka, zborčila se konstrukce křesla, tapety dostávaly trhliny a koberečky pochodovaly po podlaze. Nakonec se zpoza hlavního řídicího panelu vykutálela žárovka o čtyřiaadvaceti voltech a dvaceti wattech.

Michal neslušně zaklel.

To, co v dobré víře považoval za odporného pavouka, byla jen darwinizovaná žárovka. Jednalo se o malý, byť zákeřný žertík jeho soka, který by pro střizlivě uvažujícího darwinistu byl menším problémem než smítka na obrazovce monitoru.

Michal vrátil žárovku na původní místo ve stropě a odložil skafandr. Zapnul rádio a chystal se spustit příval pepřných slov, jimiž by Candy Tabsovi objasnil vlastní náhled na věc, pak si však uvědomil, že by si spíš udělal ostudu. Proto až

do konce života pomlčel o pravém důvodu změny dráhy Ježdíka. Nové oře si ovšem už opatřit nemohl. Dávno opustil pás planetek a sehnat nové balvany prostě nebylo kde. Při odhadu drah a posuzování možností obou závodníků mohl Michal konstatovat, že by se měl do prostoru Neptunu dostat o nějakých čtyři pět hodin dřív, což mu bohatě ještě postačí k vítězství.

Největší světové deníky v té době dávaly tento duel k lepšímu ve vztahu ke cause Amundsen-Scott a příznivci obou stran se rozdělili zhruba na stejné početné poloviny. Sázky byly u bookmakerů přijímány v poměru 11:10 ve prospěch Michala Nováka, kurs se však o dva dny později začal rapidně měnit, to proto, že Ježdík provedl z neznámých příčin nesmyslný, nepochopitelný a z hlediska soudně uvažujících navigátorů i zbytečný manévř. Nenápadné přibrzdění a odchylka dráhy směrem k souhvězdí Orionu měly totiž způsobit, že Ježdík se za Maratonem opozdí přinejmenším o osm hodin. Zásoby paliva na palubě Ježdíka usvědčily každého o tom, že Michal si žádný další manévř prostě už dovolit nemůže.

Sám Michal Novák v té době nenáviděl ze všech lidí nejvíc sám sebe, ale nemohl si pomoci. Hlásič meteoroidů signalizoval, že Ježdík se blíží přímo do středu obřího shluku kosmického prachu. Ne, ty částičky velikosti řádově 10-9 metru nemohly Ježdíka nijak ohrozit, ale Michal prostě nesnesl představu, že by byť jen jediný ten prášek mohl zaskřípět na plášti jeho člunu. Onen zvuk v něm vzbuzoval podobné pocity jako v jiných lidech skřípot špatně namazaného zábrusu na prachovnici. Těžko si představit, jak by asi Michal rádil, kdyby měl jen slabé vědomí o tom, že v okruhu dvou astronomických jednotek od Ježdíka se nenachází shluk prachu o rozměrech větším než kupříkladu náprstek.

Když Michal konečně oblétl iluzorní kosmický prašný oblak a chystal se prověřit své šance, dostaly pulzní motory Ježdíka záchvat kašle. Tak to později vysvětloval i odborníkům na raketovou techniku i pochybujícím konstruktérům, všichni však dávali onen náhlý zkrat v obvodech do souvislosti s prabídným stavem této, s přimhouřením obou očí, kosmické lodi.

Po třech hodinách tápání Michal konečně uvěřil kruté skutečnosti, že prostě ani jednu z obou kontaktních čoček, které opustily jeho oční důlky ve chvíli nárazu, už nikdy nenajde. Ježdík se stal bezmocným balvanem, slepým a téměř hluchým, bez možnosti manévřování a sázky ve prospěch Candyho Tabse vystoupily na kurs 50:1.

Ještě však na povrchu Neptunu nestál.

A tak jednoho předem propočteného dne se konečně stalo, že první z dvojice, již předem oslavovaný a zbožňovaný hrdinný Candy Tabs dosáhl oběžné dráhy kolem Neptunu a po Michalu Novákovi i jeho Ježdíkovi nebylo ani vidu ani slechu ani informace. Candy Tabs věděl jen to, že ve chvíli, kdy nasazoval na ostré brzdění, řítí se Michal nadále kosmem nesníženou rychlostí a o nějaké brzdění nejevil zájem. Znalci usoudili, že pokud budou události pokračovat v tomto trendu, dosáhne Ježdík skutečně jako první vyslanec lidstva prostoru jiné hvězdy a překoná oba Voyagery o hezkých pár tisíc let. Zlé jazyky se dokonce chystaly na dálku Michalovi navrhnout, aby dříve, než se odebere na věčnost, sestavil jakousi zprávu pro mimozemšťany, jež sice mohla postrádat leccos z toho, co nesou Voyagery na proslavených zlatých deskách, naproti tomu by neměla chybět schematická kresba, představující anatomickou stavbu člověka, neboť podle Michalových tělesných tvarů by si mohli mimozemšťané udělat zkreslený úsudek.

Než však k něčemu takovému mohlo dojít, změnili posměváčci názor. Ježdík totiž provedl další korekci dráhy, zjevně na palivový dluh. Dříve, než o tom dospěla zpráva k očím i uším pozorovatelů, prolétl Ježdík nesníženou rychlostí kolem udiveného Candy Tabse vévodícímu i s Maratonem nízké parkovací dráze a nesníženou rychlostí se energetickému paprsku podobná loď zabořila do oblačného oceánu modré planety.

V jednom okamžiku se povážlivě zablesklo. Candy Tabs původně usuzoval, že Ježdík explodoval, ale jeho názor vzápětí vyvrátily bouřlivé vlny objevivší se náhle v horních vrstvách Neptunovy atmosféry, vytvářející dojem schizofrenického třesu. Tam, kde se Ježdík střemhlav zabořil do plynného pekla, vznikla pak během příštích deseti hodin zběsilou rychlostí rotující tmavomodrá skvrna a poznenáhlu se proměnila v jev trvalého charakteru, jež brzy k nelibosti Candy Tabse byla pojmenována po jejím tvůrci. Současně pak astronomové začali žasnout, neboť ať se snažili seč mohli, nemohli se dopočítat jednoho z Neptunových prstenců.

V každém případě však se v té chvíli Michal Novák definitivně odmlčel a havarijní automat Ježdíka rovněž ani nepípl. Candy Tabs si mohl oddechnout. Lze připustit, že Michal Novák dosáhl povrchu planety jako první, ale něco takového přece není možno brát vážně, i když se tak stalo kouskem, za nějž by se nemusel stydět žádný kaskadér. Ovšem soutěžilo se přece o to, kdo na Neptunu první přistane, a ne kdo se první zabije.

Michalovy akcie poklesly definitivně až k nule a znechucení sázkaři roztrhali, ovšem k vlastní škodě, tikety.

Candy Tabs postál pietně se sklopenou hlavou, pokud mu to beztlížný stav dovoľoval, a pak prohlásil cosi v tom smyslu, že oné tragické události lituje. V tu chvíli pro něj přestal Michal Novák existovat, a popravdě řečeno pro ostatní lidstvo rovněž.

Přistání na povrchu Neptunu sledovalo deset miliard lidských bytostí na televizních obrazovkách. Z rakety kromě zplodin brzdících motorů tryskaly také náboje s reklamními nápisy, jež na povrchu husté oblačnosti vytvářely krystalizující plastické obrazce, aby všichni viděli, kdo Tabsovu misi financoval. Některým firmám Candy Tabs tímto způsobem prokázal medvědí službu.

Když se konečně přistávací modul Maratonu stabilizoval ve svislé poloze a noha hrdinného dobyvatele kosmu se konečně dotkla imitace pevného povrchu, mohli senzací lační diváci spatřit úchvatné panorama zmrzlého světa, v němž zkondenzované plyny hnané gigantickou energií mohutné atmosféry vytvářely fantastické a dlouho nevysvětlitelné jevy. Při gravitaci podstatně převyšující pozemské parametry se Candy Tabs pohyboval značně toporně, ale poměrně čile. Vydatně mu pomáhaly posilovače voperované do jeho skafandru, tyto však kosmonaut ne vždy dokonale ovládal, dávaje pochopitelně přednost především otázce důstojnosti vlastního vzhledu a postoje. Tak se stalo, že s ním skafandr sám odešel dobré dva kilometry od lodi, než Candy Tabs přišel na to, jak provoz přístrojů regulovat. Než obrátil a pokusil se nalézt zpáteční směr, napadlo ho, že by nemohlo uškodit sebrat pár vzorků kondenzovaných plynů, které se tu a tam povalovaly ve tvaru bizarních balvanů. Příznačné totiž pro jeho výpravu je, že neměla jediný vědecký cíl, a impulsivní nápad sehnout se pro pár kamenů zavinil vlastně jediný vědecký výsledek nákladné expedice. Vzorky pak uskladnil ve speciální chladničce, z níž už stačil díky své pažravosti odčerpat značné množství potravin. Tam pak zůstaly prakticky netknuty při téměř absolutní nule až do návratu Maratonu na Zemi. Z povinnosti se ještě porozhlédl, zejména pomocí přístrojů, po blízkém okolí, a když se ujistil, že po Ježdíku, potažmo Michalu Novákovi, není nikde ani stopy, po oslavných obřadech se vydal na zpáteční cestu.

O vzorky dlouhou dobu nikdo nejevil žádný zvláštní zájem. Hrdina kosmu dal přednost kyvadlovému pohybu mezi recepcemi a oslavnými shromážděními, objímání se s četnými státníky a inkasováním řádů, medailí a hrdých titulů, jichž měl brzy tolik, že za ním vždy jezdil speciální nákladňák.

Lidstvo vydalo četné upravené učebnice, desítky poštovních známek, plakátů, samolepek, Neptun se stal nejznámějším tělesem Sluneční soustavy a snad každé zboží neslo portrét Candy Tabse.

Když boom dostoupil vrcholu, kdosi odpojil proud v chladicím systému Maratonu. Nejprve se pozvolna odpařily kapalně vzorky a unikly do prostoru, poté začaly tát balvany a brzy se vypařily i ony, nakonec zbylo jen něco kapalného metanu a zvláštní krystalický útvar, z něhož zvolna stékal tekutý vodík v pomalých provazcích. A právě v tu hodinu a minutu si Candy Tabs připomněl, že by mohl stoupnout i v očích vědeckého světa, a chtěl předložit veřejnosti výsledky svého systematického výzkumu. Trochu protáhl obličej, když za ním přinesli do velké auly jediný kus kdysi mnohočetné sbírky. Přesto nelenil a začal předčítat oslavný projev, sepsaný pro tyto účely početným sborem referentů, byť mu tato práce dala dost námahy, když místo pojmu vzorky musel užívat jednotného čísla.

Po dvou hodinách nesouvislého klábosení se hrdina uklonil a s přimhouřenýma očima očekával kaskády potlesku.

Namísto toho s nesmírným pobouřením seznal, že se celé shromáždění, dle jeho názoru naprosto nemístně, nahlas směje.

K meritu věci byl doveden až náhodným pohledem, jež upřel tam, kam ostatní už pro akutní slzení neviděli. Namísto vzácného vzorku stál na malém piedestalu pod skleněným poklopem prokazatelně živý Michal Novák, byť jeho velikost v daném okamžiku nepřesáhla dvacet centimetrů. Právě se soukal ze skafandru a nadšeně se zdravil s aplaudujícím publikem.

Inu, odpusťme Michalovi, že při svém přistání napáchal tolik zejména ekologických škod, patrně mu v té chvíli s ohledem na možnost záchrany vlastního života nic jiného nezbývalo. Ostatně za své vzalo pouze několik tun kamení, jež klokotaly v tenoučké vrstvičce v jednom z mnoha prstenců kolem rovníku Neptunu. Zkušený darwinista nemohl této šance nevyužít, potřeboval živou hmotu k ubrzdění rychlosti stůj co stůj. Nejprve převedl v živou hmotu svého Ježdíka, čímž byl vysvětlen onen nepochopitelný manévr, který odklonil trasu letu od mezihvězdných vyhlídek a nasměroval ji přímo proti Neptunovu disku. Protože však síly oživlého Ježdíka zřetelně ochabovaly, musel přispět na pomoc i jeden z Neptunových prstenců, jenž Michal proměnil v malíčkého okřídleného kentaura, jenž se silou kopyt i blanitých křídel snažil zadržet ten nesmírný energetický náboj řítící se vstříc jisté smrti. Když Ježdík i prstenec splnily svůj účel a zbytky jejich těl jako prázdné slupky shořely v hustých vrstvách Neptunovy ionosféry, nezbylo Michalovi než darwinizovat ještě sám sebe. Propoččet se ukázal být přesným, Michal měkce, a co je hlavní, jako první, dosedl na povrch Neptunu, či přesněji na tu hladinu, která je v pozvolném přechodu od plynné fáze atmosféry do plasmatické fáze jádra definována a uznávána jako adekvátní povrchu ostatních planet. Ovšem nemaje již žádné energie, nemohlo se mu již podařit darwinizovat nerostné útvary samotného Neptunu, aby ho hřály alespoň do té doby, než přistane jeho pronásledovatel a vyvede ho, vzhledem k vrozené humanitě, z pekla kruté planety. Nezbylo mu než pokojně zmrznout, ale darwinista se v něm nezapřel.

Candy Tabs se až do smrti neměl dovědět, že místo přistání i signál sběru vzorku bylo posledním vnuknutím, jímž umírající Michal Novák darwinizoval i jeho.